

Sygn. akt III AUa 828/12

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013 r. na rozprawie

sprawy A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W..

na skutek skargi ubezpieczonej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 maja 2012 roku w sprawie o sygn. III AUa 130/12

p o s t a n a w i a :

odrzucić skargę.

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska

Sygn. akt III AUa 828/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 24 października 2011 roku organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił A. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, podnosząc, że pomimo stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy począwszy od dnia 15.07.2011r. nie spełniła ona wymogu udokumentowania co najmniej 4 lat okresów składkowych i nieskładkowych, przy ustaleniu, że do zgłoszenia do ubezpieczenia doszło po upływie 6 miesięcy od ukończenia nauki.

Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji, podnosząc, że choć nie została zgłoszona do ubezpieczenia przed upływem 6 miesięcy od ukończenia nauki w Centrum (...) w G. W., to jednak została zgłoszona w trakcie nauki w Akademii (...) w Ł. - Oddział w G. W..

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 5 stycznia 2012 roku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1.08.2011r. do 31.07.2012r.

Następnie Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 17 maja 2012 roku, sygn. akt III AUa 130/12 1. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Pismem z dnia 20 września 2012 roku ubezpieczona złożyła skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 maja 2012 roku.

W uzasadnieniu skargi podała, że opiera ją na wykryciu środków dowodowych, które miałyby wpływ na wynik sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie.

Wznowienie postępowania umożliwia ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem. Zgodnie z art. 399 § 1 k.p.c. skarga o wznowienie postępowania jest dopuszczalna w przypadku zakończenia postępowania prawomocnym wyrokiem.

Według art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania m.in. w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, zaaprobowanym przez doktrynę, muszą to być okoliczności lub środki dowodowe, które istniały już w czasie trwania poprzedniego postępowania, lecz nie były znane stronie i z tej przyczyny nie mogły być przez nią wykorzystane w tym postępowaniu. Muszą to być przy tym takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, do których strona nie miała dostępu i nie mogła ich znać. Nie stanowi zatem podstawy wznowienia ani środek dowodowy powstały po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, ani istniejący przed jego wydaniem i znany stronie, którego w poprzednim postępowaniu nie powołała, choć istniała taka możliwość i obiektywna potrzeba. Chodzi o to, aby okoliczności faktyczne lub środki dowodowe zostały wykryte po prawomocnym zakończeniu poprzedniego postępowania, a więc o takie okoliczności lub środki dowodowe, o których strona dopiero wówczas powzięła wiadomość w sposób pozwalający na ich powołanie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48, z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, niepubl., z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 601/09, niepubl., z dnia 26 stycznia 2011 r., II UZ 42/10, niepubl., z dnia 1 kwietnia 2011 r., III CZ 13/11, niepubl., z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 6/11, niepubl. i z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 20/11, niepubl.; z dnia 5 października 2012 r., IV CZ 64/12, Lex nr 1232815).

Skarga o wznowienie powinna czynić zadość warunkom pozwu oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, podstawę wznowienia i jej uzasadnienie, okoliczności stwierdzające zachowanie terminu do wniesienia skargi oraz wnioski o uchylene lub zmianę zaskarżonego orzeczenia (art. 409 k.p.c.).

Stosownie do treści art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

Przystępując do rozpoznania skargi Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności obowiązany był zbadać czy którakolwiek z powołanych podstaw skargi rzeczywiście wystąpiła w postępowaniu objętym skargą.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 października 1999 r. II UKN 174/99 (OSNP 2001, nr 4, poz. 133), a następnie w postanowieniu z dnia 21 września 2007 r. V CZ 88/07 Lex nr 486003), jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, że okoliczności w niej wskazane nie wyczerpują ustawowej przesłanki wznowienia postępowania, wymienionej w przepisach k.p.c., to podnoszona w żądaniu podstawa prawna żądania nie zachodzi.

W takim przypadku skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia i podlega odrzuceniu, stosownie do art. 410 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr

9 postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2007 r. IV CZ 48/07, Lex nr 485887; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2008 r. III UZ 13/07, Lex nr 442729).

W świetle powyższego samo sformułowanie podstawy wznowienia postępowania w sposób odpowiadający ustawie na podstawie art. 403 k.p.c. nie oznacza, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli z samego jej uzasadnienia wynika, że podniesiona podstawa nie zachodzi. Taka skarga podlega odrzuceniu, jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia (post. SN z 28.11.2003 r., IV CO 18/03, niepubl.). Dlatego też konieczne jest zbadanie, czy twierdzenia skargi będą stanowiły ustawową podstawę (postanowienie z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 154).

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 października 2007 roku (I Cz 114/07) wskazał, że badanie dopuszczalności skargi o wznowienie ma na celu stwierdzenie, czy zachowane zostały warunki umożliwiające merytoryczne rozpoznanie skargi. Ocena ta dokonywana jest na podstawie twierdzeń zawartych w samej skardze o wznowienie postępowania i dlatego badanie takie może zostać dokonane na posiedzeniu niejawnym. Badanie dopuszczalności skargi obejmuje także ocenę, czy okoliczności przytoczone przez skarżącego wypełniają ustawowe podstawy wznowienia. Oznacza to, że przytoczenie okoliczności, które nie wypełniają ustawowych podstaw wznowienia i wynika to już z treści samej skargi, pozwala na jej odrzucenie (art. 410 § 1 k.p.c.). Nie jest to przy tym merytoryczna ocena trafności powołanych podstaw, a jedynie ocena, czy skarga została oparta na ustawowej podstawie

W niniejszej sprawie nie zaistniała wskazana w skardze podstawa z art. 403 § 2 k.p.c., co tym samym uniemożliwia merytoryczne rozpoznanie skargi.

W ocenie Sądu Odwoławczego skarga ubezpieczonej jest jedynie polemiką ze stanowiskiem wyrażonym w orzeczeniach sądowych, wynikającą z własnej oceny przebiegu postępowania, zebranego w sprawie materiału, a taka polemika nie ma znaczenia dla wznowienia postępowania, a w szczególności nie oznacza, że skarga jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Skarżąca powołała się na nowe okoliczności faktyczne i dowody w postaci dokumentacji medycznej, tj. historii choroby ubezpieczonej z Przychodni (...) S.C. (...) w G. W.. karty informacyjne z leczenia szpitalnego z 26 marca 2012 roku, z dnia 21 kwietnia 2004 roku, 14 lipca 2009 roku, 26 lipca 2010 roku, 9 listopada 2010 roku, 8 lipca 2011 roku oraz wyniki badań laboratoryjnych z dnia 23 sierpnia 2012 roku i z dnia 15 września 2012 roku, wskazujące na to, że choroba płamica Schönleina – Henocha, na którą ubezpieczona zachorowała w 2004 roku i która następnie zaatakowała nerki, została wpisana do historii choroby ubezpieczonej w maju 2009 roku. Ponadto skarżąca wskazała, że w dniu 28 sierpnia 2012 roku dowiedziała się, że choroba płamica Schönleina – Henocha w I i II okresie przebiegu jest najczęściej bezobjawowa, co zdaniem skarżącej oznacza, że choroba wykryta u niej dopiero w III stadium w dniu 14 lipca 2009 roku, rozpoczęła się kilka lat wcześniej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego analiza wywodów skarżącej, mimo powołania się przez nią na art. 403 § 2 k.p.c., nie pozwala na przyjęcie, że oparła ona skargę na ustawowej podstawie.

W judykaturze przyjmuje się, że wznowienie postępowania na podstawie określonej w art. 403 § 2 k.p.c. jest możliwe tylko w razie późniejszego wykrycia okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały już w czasie merytorycznego rozpoznawania sprawy. Muszą to być przy tym takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które nie tylko nie zostały ujawnione w poprzednim postępowaniu, ale w czasie jego trwania miały dla strony skarżącej charakter „nieujawniany”; strona nie miała do nich dostępu i nie musiała ich znać. Chodzi tu bowiem o faktyczną niemożność przedstawienia dowodów, a nie zaniechanie tego wskutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny.

Z wywodów skarżącej wynika bowiem, że wskazane przez nią dowody istniały w czasie orzekania w sprawie i przy dołożeniu należytej staranności skarżąca mogła je przedstawić. W poprzednim postępowaniu istniała możliwość powołania dokumentów, na które powołuje się skarżąca w skardze. Ponadto fakty, na które obecnie powołuje się skarżąca, mogły zostać wykazane również za pomocą innych dowodów. Leżało to wyłącznie w gestii skarżącej, sąd

jej zaniechanie w tym względzie nie może skutkować wznowieniem postępowania. W poprzednim postępowaniu istniała również możliwość zakwestionowania daty powstania niezdolności do pracy, już na etapie postępowania przed organem rentowym w drodze sprzeciwu do komisji lekarskiej, czego skarżąca nie uczyniła, mimo, że miała taką możliwość.

Z tej przyczyny wniesiona skarga, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę powoda wobec nieoparcia jej na okolicznościach, które mogą stanowić ustawowe podstawy wznowienia.

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska